Ч. 123 Субота 3 (16) червня 1900. Рік X.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостваx на провинциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Молодоческий меморіял. — Події в Хіні. — Полудневo-африканьска війна).

Парляментарна комісия молодческого клюбу вручила — як ми вже коротко згадували — членам кабінету, членам палати панів і всім послам до ради державної меморіял в справі предложеного правительством проекту язикового закона. В тім меморіялі каже комісия, що згаданий проект закона не вдоволить Чехів і не увзгляднює §. 19 конституциї о загальних справах горожан держави, ні не увзгляднює рівноправности уживаних в краю язиків в уряді і публичнім житю. Чехи не можуть відступити від засади, щоби вільно було в цілім краю вносити до властий письменні і устні поданя в обох язиках, щоби з кождою стороною ведено розправи в її язиці, щоби зізнаня сторін, сьвідків і т. д. були безусловно протоколовані в язиці, якого сторони уживають, а вкінци щоби справи полагоджували ся в язиці, в якім внесено поданє. Проект язикового закона не увзглядняє всіх тих жадань. Також не можуть Чехи згодити ся на поділ ческого королівства на округи чисто чеські, чисто німецкі і мішані. Припис язикового закона, що лиш ті сторони, котрих не заступає ні адвокат ні нотар мають право вносити в язиковім окрузі поданя в другім краєвім язиці, єсть супротив нової процесової процедури просто без значіня, бо она накладає в дуже многих случаях адвокатский примус. В наслідок того в одноязикових округах не буде вільно ческому адвокатови або нотареви вносити поданя в язиці ческім, а німецкому в язиці німецкім. Приписи заключені дальше в проекті законів язикових виключають ческий язик зі служби внутрішної, з переписки властий поміж собою, з кваліфікацийних табель державних урядників і т. ин. Отже в тих случаях право рівноправности ческого язика не увзгляднене. У внутрішній службі державний язик німецкий має більше право як ческий навіть в чисто ческих округах, яко одинокий язик урядовий і службовий. Також несправедливо, що язиковий закон уважає Мораву за один язиковий округ мішаний, між тим як на Мораві єсть аж 57 таких повітів, в котрих німецке населенє виносить менше як 20 прц. а лиш 12 таких, що числять менше як 20 пр. населеня ческого; 8 повітів єсть мішаних. Наколи вкінци правительство хотіло управильнити язикову справу в ческих краях, то тяжко порозуміти, чому виключено від того управильненя Шлезк. На основі тих даних комісия парляментарна клюбу ческого не може пристати на предложений правительством проект язикового закона.

Після вістий, які наспіли з Хіни, положенє там не змінило ся. Хіньскі войска вийшли з Пекина і станули за містом в укріпленім таборі та справили свої пушки на будинки посольств анґлійского і американьского. Впрочім всі держави громадять свої военні кораблі і войска в портовім місті Таку, а дня 13 с. м. висадили там на берег военні кораблі 2000 росийского войска, зложеного з піхоти, кінноти і артилериї.

Льорд Робертс телеграфує з Преториї, що дня 13 с. м. бороли ся Анґлійці цілий день під місцем Ерові на всхід від Преториї з Бурами, котрими доводив Бота. Остаточно Бури під ослоною ночи уступили з своїх сильних становищ. Страти по обох сторонах не великі.

Новинки.

Львів дня 15-го червня 1900.

— **Потвердженє вибору.** Цісар затвердив вибір Болеслава Сьмяловского, властителя більшої посїлости в Стоянцях, на заступника маршалка повітової ради в Мостисках.

— **Торжество лат. Божого Тіла** відбуло ся вчера при хорошій погоді. В торжестві взяли участь між иншими п. Намістник гр. Лев Піниньский, п. Маршалок краєвий гр. Стан. Бадені, п. Президент суду др. Тхоржницкий і богато инших достойників цивільних і войскових. Почетну сторожу творив баталіон 80 п. піх. По торжестві відбула ся дефіляда войска перед командантом ген. Фідлером і Є. Е. п. Намістником.

— **Кадетску школу у Львові** відвідав дня 11 і 12 с. м. інспектор войскових шкіл ген. Моравец і висказав ся з признанєм о устроєню її. В школі єсть сего року 140 учеників, між ними

---

71)

Передрук заборонений.

ДОНЬКА КОРОЛЯ ЄГИПЕТСКОГО.

Історична повість Юрия Еберса

(Авторизований переклад з шіснайцятого німецкого видання.)

Переклав Кирило Вербин.

(Дальше).

Тепер, коли вже можна було побоювати ся, що короля нестане, всі, навіть і ереї, не могли его нахвалити ся. Тепер можна було почути, як величали мудрість і сьмілість его нових ус ровень, обачність в его способі правліня, неутомимість его пильности, умірність, якої він завсігди держав ся, і бистроумність его дотепу. — Як же то підніс ся добробит Єгипту за его пановання! — казав номарх. — А якої слави добув він нашому оружию тим, що завоював Кипер і війною з Лібийцями! — відозвав ся якийсь полковник. — А як величаво украшував він наші сьвятині, як умів високу віддавати честь нашій саіскій богині! — докинув якийсь сьпівак Нейти. — А який був приступний і ласкавий! — шепнув якийсь дворак — Або як зручно умів удержувати мир з наймогутнійшими державами! — сказав найстарший над писарями, підчас коли скарбник обтер собі сльози в очах і відозвав ся: А як мудро умів він обходити ся з доходами краю! Від часу Рамзеса III. не були ще комори в скарбници так набиті як нині [1]) — Псамтік може сподївати ся великої спадщини — шепнув дворак, а вояк сказав на то: Але ледви чи він ужиє ї до славної війни; наслідник престола піддє ся зовсім воли ереїв. — Не конче — відозвав ся сьпівак; — від якогось часу наш володітель не слухає ради своїх найвірнійших слуг! — По такім батьку — сказав номарх — трудно здобути собі загальне признанє. Не у кождого такий дух, таке щастє і така мудрість, як у Амазиса! — То боги знають! — сказав на то вояк!

Тахот чула ті слова і розплакала ся. То, що перед нею затаювано, потверджувало ся: мала стратити незадовго улюбленого батька.

Надармо старала ся о розяснене сеї страшної певности, та надармо просила свої служниці, щоби завели ї до недужого, тому й перестала слухати розмови дворакiв, і якби шукаючи потіхи, споглядала на сіструм, що їй Барт'я подав був, а котре она забрала з собою до альтани. — Та й знайшла, чого шукала, бо їй здавало ся, як звук золотих обручок сего сьвятого приладу переносив ї з сего сьвіта десь в якусь усьміхнену країну совця.

Її взяла була така утома, яка приходить на чоловіка, коли має омлівати, а котра буває

---

[1]) Рамзес III. або Рамзініт призбирав був великі скарби, на котрі велів був побудувати окрему скарбницю, котру вславив Геродот своєю хорошою казкою. (Будівничий, що її ставив, лишив в ній тайний отвір і сказав о тім своїм синам, котрі по смерти батька викрадали королеви скарби, аж наконець один з них попав ся в заставлену на него сїтку. Тогди другий брат не могучи его виратувати, відрубав єму за его згодою голову. Король казав тогди виставити публично тіло убитого, а брат викрав і тіло і т. д.) Після Діодора скарб Рамзініта мав вартість 4 міліонів египетских талентів або на теперішні гроші майже пів[с]ета міліярда. Щасливим случаєм дійшов аж до наших часів спис тих дорогоцінностий, які були в згаданій скарбници. Спис той знайдено в сьвятини в Мединет Габу. Показує ся, що там були дійстно величезні скарби, великі маси золота, срібла, бурштину (електрон), ляпіс лязулї, маляхіт (мафкат) а навіть всіляке арабске корінє. Золоті і срібні гроші лежали там купами, в міхах і вазах, крім того була там також всіляка золота і срібна посудина і т. п.; мідь і инші металї лежали грудами подібними до цегли. Той Рамзініт ішов дуже під лад ереям, так, що остаточно они взяли его за лоб і самі запанували в Єгипті. Именно старший ерей Гріґор присвоював собі поволи королівску власть аж остаточно проголосив ся сам фараоном. Він насампеpед надав був собі титул „Управителя всїх королівских будівель“, відтак назвав себе „Першим в горішнім і долішнім Єгипті“, дальше „князем з Куш“, „найвисшим вождом армії“, „начальником обох країв“ і наконець „головним повновластником держави“. Рамзініт був першим з 20-ої династиї, котра панувала від 1270 до 1150 р. перед рожд. Хр. Сей факт оправдує слова Амазиса, якими він, умираючи, дав науку свому наслідникови Псамтікови, остерігаючи его перед ереями.

лиш 20 з Галичини, бо більше не зголосило ся, хоч місця в школї есть на 200 учеників.

— З руского товариства педаґоґічного. Маємо честь запросити Р. Т. Відпоручників народно-руских товариств і Родимців на закінчене року шкільного в рускій женьскій школї виділовій ім. Шевченка (при ул. Вірменьскій ч. 2), котре відбуде ся в пятницю дня 29 го червня о 10-ій годині рано. — *Виділ.*

— Надзвичайні загальні збори „Рускої Бесіди“ у Львові відбудуть ся дня 28 го н. ст. червня (в четвер) о 7-ій годині вечером в комнатах товариства. На порядку дневнім справа вианрендованя театру. Виділ просить о як найчисленнійшу участь.

— Премії для челядників. Краєвий виділ розписав конкурс на премії з фундациї бл. п. Вл. Лодзя Повіньского для ремісничих челядників. Сегорічне льосованє чотирох премій відбуде ся дня 19 липня, а витягнені будуть слідуючі премії: I премія 1614 К., II — 1345 К., III — 1076 К., IV. — 807 К.

— Репертуар нар. руск. театру в Перемишли: 19 н. ст. червня: „За хлїбом“, драма Лепкого; 21 с. м. „Cavaleria rusticana“, опера Масканього і „Нинїшні“, комедия Ґавалевича (переклав з польского Стадник); 23 с. м. „Циганка Аза“, перерібка повісти Крашевского: „Хата за селом“, Ґавалевича-Мілерової; 24 с. м. „Украдене щастє“ д-ра Франка; 26 с. м. „Барон циганьский“, оперетка Штравса; 28 с. м. „Баби“, комедия Пшибильского в перекладї Ґембицкого; 30 с. м. „Власть тьми“, драма ґр. Толстоя.

— Нещастна пригода. Передвчера о 6-тій годині вечером утопив ся в парковім ставку в Кракові професор ґімназиї сьв. Анни др. Казимир Яновский. Мимо того, що в ставку купало ся кілька осіб, не поспішив нїхто потопаючому на поміч і аж по пів годині добуто тїло з води. Ратунок очевидно був вже спізнений.

— Знайшли собі роботу! Два Віденцї — очевидно мусить їм добре дїяти ся, коли знайшли собі таку роботу — взяли ся іти з Відня пішки до Парижа і котити при тім бочку. Купець Ф. Енцман і властитель каварнї І. Требіпє заложили ся з другими, що за 50 днів зайдуть з Відня до Парижа і будуть через цїлу дорогу, яких 1350 кільометрів котити порожну бочку місточи 7 гектолїтрів, котра важить около 200 кільо. Они мають іти через Лїнц, Бравнав, Монахів і Штрасбурґ. Бочку, котра буде мусїла також богато видержати, зробила фірма Кравтвурцт; на ній суть вирізані герби міст Відня і Парижа, рік 1900 і імена обох „підприємців“. Бочка, коли раз оберне ся, робить 3 65 метрів, отже буде мусїла аж до Парижа обернути ся яких 400.000 разів. Оба пішеходцї гадають, що будуть могли робити з бочкою 25 до 30 кільом. на день. Годинникар, кельнер і якесь товариство з реставрациї зробили з ними заклад на 5000 К.

— Спека в Льондонї. День 11 червня був в Льондонї незвичайно горячий. Сконстатовано урядово, що від 30 лїт не було такої спеки о сїй порі. Термометер показував 30 і пів степеня Цельзия в тїни. У Віднї було того дня 24 2 степ. Ц. Всї шпиталї в Льондонї мусїли того дня давати поміч людем, що занедужали від удару сонця. Богато людий падало від спеки так, як би їх грім поцїлив і при тім розбивали собі голови або ломили руки. Межи того рода покалїченими було богато служниць, що повиходили були з дїтьми на прохід до публичних городів. Якийсь купець пораженний сонцем злетїв з омнібуса. Товариство для охорони звірят поприбирало зараз конї у всїлякі форми капелюхів. Хто лиш міг втїкав на пароходи на рїцї, щоби там віддхнути бодай трохи холоднїйшим воздухом. Рівночасно були в декотрих сторонах Анґлії великі градові тучі. — Та й в Парижи була згаданого дня велика спека. Асфальтові тротоари так були розігріли ся, що аж розтопили ся і від ніг лишали ся на них слїди. Від удару сонця згинуло богато коний, що ходили в упряжи.

— Донна Ельвіра Бурбоньска, донька Дон Карльоса, претендента до іспаньского престола, втекла перед трома роками з віллї свого батька з малярем Фолькі, мужчиною пятьдесять лїтним, жонатим і батьком кількоро дїтий. Внаслїдок того Дон Карльос вирік ся своєї доньки публично, а Донна Ельвіра відповіла на то в той спосіб, що запізвала батька, щоби він віддав їй єї спадщину по матери, в сумі міліон і чверть золотих австр. валюти, щоби дав їй віно, відповідне до єї стану, в сумі 100.000 лїрів, та щоби віддав їй дорогоцїнности єї матери, і т. п. Справою тою займав ся краєвий суд в Люкка в Італії. Дон Карльос оспорював взагалї право італїяньских судів займати ся сею справою. Справа вела ся через два роки, і тепер трибунал судовий в Люкка видав слїдуючий вирок: 1) Італїяньский суд має право рішати сю справу. — 2) Жалобу Донни Ельвіри о $1^1/_4$ міліона золотих готівкою відкидає ся, за то признає ся, що Дон Карльос має право побирати сам для своєї особи з майна своєї першої жінки річну ренту в сумі 33.250 зр. — 3) Предмети маєткові, добра, дорогоцїнности по першій жінцї мають бути подїлені на чотири, а по другій жінцї на пять частий. — 4) Посїданє і адмінїстрация тої четвертої, взглядно пятої части майна, що представляє квоту, яка припадає на Донну Ельвіру, позістане забезпечене Дон Карльосови аж до кінця житя, бо позиваюча, яко невдячна дитина, що свому батькови наробила великого горя а своїй родинї встиду, стратила право до того, щоби їй видано єї майно до власноручної управи. Позаяк закон (в Італії) не знає розводу, то позовниця не може нїколи бути законною жінкою Фолькі'го, а нїякий батько не обовязаний давати віно донцї, котра жиє з кимсь на віру. — 5) Проценти від ма на має однакож побирати Донна Ельвіра. З коштів процесу, що виносять богато сот тисячів лїрів, має заплатити позовниця 15 шіснайцятих частий, а лиш одну шіснайцяту Дон Карльос.

Телеграми.

Відень 15 червня. Президент кабінету др. Кербер мав вчера довшу конференцию з міністром ґр. Ґолуховским.

Льондон 15 червня. Після рапорту ґенерала Буллера піддало ся єго войскам місто Ва-

---

нераз у тих, що мають сухоти, та украсила єї послїдні хвилї любими снами.

Невільницї, що віерами та галузками відганяли мухи від заснувшої, говорили опісля, що ще нїколи не виділи Тахот такою красною і любою.

Так лежала она може годину, коли віддих єї став глубший і хрипливий, легкий кашель став носити єї грудьми і ясна кров з єї уст полила ся на єї білу сукню. — Тепер спяча пробудила ся, і здивована та розчарована глянула по присутних. Коли побачила свою матїр Лядіку, що в сїй хвили увійшла була до альтани, усьміхнула ся знову, і сказала: О мамо, який же я красний сон мала!

— То моїй дорогій дитинцї послужив хід до сьвятинї? — спитала королева, котра аж перепудила ся, коли побачила каплї крови на устах недужої.

— Ах мамо, ще й як! Таж я єго знов побачила!

Лядіке глянула зі страхом по служницях своєї доньки, мов би хотїла єї спитати: Не вжеж ваша панї і на умі заслабла? — Тахот побачила той погляд і сказала з горячковим оживленєм: Ти гадаєш мамо, що я говорю щось від річи? Але я єго таки дїйстно не лиш виділа, але й говорила з ним. Він подав менї сіструм до руки і сказав, що він моїм приятелем. Відтак підоймив мій цьвіт льотосовий і щез в товпі. Не диви ся на мене, мамо, так зажурена і не дивуй ся; бо я кажу чисту правду і то менї не снило ся. — От чуєш, що й Тентрут виділа єго. Він певно задля мене прийшов до Саіс, отже ворожба з дитиних лїт в присїнку сьвятинї преці таки мене не обманула! Тепер вже таки зовсїм не чую того, що я слаба, а менї снило ся, що я лежу серед поля вкритого цвитучим маком, таким червоним, як сьвіжа кров молодого ягнятка, що єго зарізали на жертву, а Бартя сидить коло мене та й Нїтетіс клячить коло нас і виграває чудові піснї на наблї[2]) із слоневої кости. Та й у воздусї щось так дзвенїло, що менї так якось було на серци, як би мене цїлував Горус, милий бог ранка, весни, воскресения. Кажу тобі, мамо, що він незадовго прийде, а коли я подужаю, то.... то.... ох!... матїнко, я вмираю!

Лядіке клякнула коло постелї своєї доньки і стала цїлувати донечку в завмираючі єї очи.

В годину опісля стояла она коло другої постелї, коло вмираючого свого мужа.

Лице короля було дуже змінило ся від тяжкої муки; студений піт вкривав єму чоло, а руками вхопив ся був золотих львів, що творили поруче ложа, на котрім спочивав.

Коли Лядіке увійшла до комнати, отворив він очи, котрі все ще мимо того що він був колись ослїп, сьвітили ся ясно і показували силу духа.

— Чому те ни привела Тахоти до мене? — спитав він сухим голосом.

— Она занадто недужа страждуща, як щоби...

— Она померла! Та й щаслива, бо смерть то не кара, послїдна цїль нашого житя — одинока цїль, яку без труду, але боги знають серед яких многих мук осягаємо. Ра веде єї до себе в своїй лодцї з своїми вірними, а Озіріс приймe єї, бо она була невинна. Та й Нїтетіс не жиє. Де лист від Небенхарі'го? — Тут написано: Відобрала собі сама житє і померла, висказавши великий проклїн на тебе і на твою родину. Вість ту, котра єсть так правдива, як правдива моя ненависть до тебе, посилає тобі бідний, вигнаний, висьміяний і ограблений лїкар від очий з Вавилону до Єгипту.

— Слухай сих слів, Псамтіку, а умираючий твій батько каже тобі, що кожда несправедливість, яка тобі на земли робить за драхму ужитку, приносить тобі в хвили смерти за цїлий талент розпуки. Із-за Нїтетіси впаде на Єгипет страшне нещастє. Вість, яку принесли арабскі купцї, єсть правдива. Камбізес зброїть ся против нас і нападе на Єгипет як той вітер пустинї, що все палить. Богато з того, що я завів, над чим я стратив неодну безсонну ніч і сили мого житя, буде зруйноване. А все-таки не жив я надармо, бо через сорок лїт був я старанним батьком, добродїєм великого народу. Далекі поколїня будуть споминати імя Амазіса яко великого, мудрого і чоловіколюбивого короля, а на моїх будівлях в Саїсї і в Тебах будуть з подивом читати імя їх основателя та славословити велич єго могучости! Та й Озіріс і сорок і двох судиїв не засудять мене на муки, а богиня правди панї ваги[3]) переконає ся, що вагота моїх добрих дїл перевисшає о много ваготу злих! — Король зітхнув і мовчав довго. Наконець споглянув він з щирою сердечностию на свою супругу і сказав: Ти, Лядіке, була менї вірною честною подругою. Дякую тобі зато а ти прости менї за неодно. Ми часто не могли зрозуміти ся. Ба, менї лекше було вникнути в сьвітогляд твого народу, як тобі зрозуміти єгипетске житє. Ти знаєш як високо я цїнив штуку твоїх земляків, як охотно я зносив ся з Пітаґорасом, твоїм приятелем, котрий був допущений до всїх тайн нашого знаня нашої віри, і богато з того сам охотно приняв. Він, що зрозумів глубоку мудрість наук, котрі суть для мене сьвятїйшими як все, що лиш знаю, вистерігав ся дуже того, щоби не насьміватп ся з тих правд, які єреї може занадто старають ся укривати перед народом. А нарід клонить ся охотно перед тим, що для него непонятне та перед тими, що єму то оповіщають; чи не було би то красше і благороднїйше, як би єго учено понимати правду і єго піднощено, замість казати єму клонити ся? Правда,

[2]) Набля — староєгипетский інструмент до граня на струнах.

[3]) Богиня правди мала титул „панї ваги“ длятого, що она на тамтім сьвітї важила душі вомерших. В єгипетских книгах усопших знаходять ся вінетки представляючі важенє душ.

керстром в полудневім Трансвали. Ґен. Буллер стоїть в місті Фолькеруст.

Берлин 15 червня. В наслідок перерваня телеґрафу між Пекіном а Тієнтсіном нема доси точних вістий, що там діє ся. На кождий случай можна здогадувати ся, що загальне положене не змінило ся.

Капштадт 15 червня. Президент Капляндского кабінету Голяндець Шрайнер подав ся до димісиї. Ґубернатор поручив утворене нового кабінету Анґлійцеви Ґордонови Спріґови.

Париж 15 червня. Палата ухвалила закон о утвореню кольоніяльної армії і признала правительству 60 мілїонів франків кредиту на ту ціль.

Переписка зі всіми і для всіх.

Просимо не присилати анї марок листових анї карт кореспонденцийних, бо листовно не відповідаємо нікому.

Б. Бай в К.: Як вже знаєте з попереднього, то річ дуже трудна сказати, що єсть поправді щасте. Ми повтаряємо тут ще раз поставлену попереду дефініцию (в котрій лишила ся похибка): Щастем називаємо звичайно і по найбільшій части суму сповнених людских бажань. Противно до сего сума несповнених бажань буде називати ся в звичайнім понятю нещастем. В такім случаю зависїло би від нас самих, чи маємо бути щасливими чи нещасливими: Кожде несповнене бажане єсть нещастем; коли же так, то не треба нічого такого собі бажати, що не сповнить ся. Ба, але чи ми можемо вже наперед вгадати, котре наше бажане сповнить ся, а котре нї? А коли не знаємо, то анї не можемо осягнути щастя анї уникнути нещастя, або иншими словами само бажане, сповнене, або не сповнене, не творить ще змісту щастя або нещастя, а так само і вимоги не можуть бути основою щастя. Колиж так, коли нема щастя анї в сповнених бажанях анї в вимогах, коли нема єго анї по за нами, анї в нас, то хиба єго зовсїм нема? А скоро нема щастя то очевидно нема й нещастя, а тогди хиба нема таки зовсїм нічого? Так і дійстно; безвзглядного щастя або нещастя нема на сьвіті, бо ми все лиш до себе беремо і мірило своєю мірою. Щасте і нещасте то лиш два понята на противні собі прояви в житю чоловіка, прояви, котрі стоять з собою в такій самій звязи як сьвітло і темнота, день і ніч, рух і застоя або рівновага а котрі можуть викликувати в чоловіці чувство приятности або неприятности. Як нема безвзглядної темноти або безвзглядного сьвітла, безвзглядного руху і безвзглядної застої, так не може бути й безвзглядного щастя або нещастя. Длятого то кождий чоловік може бути лиш по своему щасливий або нещасливий і тому то що для одного єсть щастем, може бути для другого нещастем. Задачею чоловіка єсть длятого надавати всім проявам в своїм житю такий напрям, так їх годити з собою, щоби они складали ся в одну гармонійну цілість, котра би анї в нїм самім анї в других людех і взагалї в цїлім видимім сьвіті не викликувала якогось розладу перехиляючись занадто в одну або в другу сторону. Як надмірне, велике нещасте викликує в нас самих і в других немиле чувство, жаль, так також і надмірне щасте стаєсь чоловікови мерзким а в других викликує кромі того зависть. Жаль і зависть то два противні собі наслідки, двох противних собі причин і прояви розладу в гармонії житя з цілою природою. В сїм маєте відповідь на Ваше питане як чоловік повинен стреміти, а відповідь на питане: Чи чоловік повинен брати собі за примір славних мужів дамо пізнійше. — **Н. Н.**: Признаємо ся, що не знаємо чи слово „остуди“ відповідає понятю нїмецкого слова Leberflecken, хоч і в словари Желехівского знаходимо таке саме поясненє. Але менша о назву. Остуди (Macula hepatica, Leberflecken) то суть малі наростки на тілї величини зерна гороху, фасолї, бобу иноді й більші, виступаючі дуже маленько понад тіло і барви подібної до печінки. Ті знаки не стоять в ніякій звязи з печінкою, не шкодять нічого, хиба коли троха за великі і виступають н. пр. на лици або на шиї (особливо у панночок), уймають трохи краси. Але декотрим особам з такими знаками навіть до лиця, тому то знов другі коли не мають такого знаку, то наліплюють собі єго з чорного плястру. (Щоби чоловік іменно молодий не зробив з себе, щоби лиш подобати ся!) Такі знаки не дадуть ся нічим усунути, хиба що хтось дав би собі їх оперувати. Иншого рода суть брунатні, жовті, або чорні плями на тілї, котрі також иноді остудами називають. Сї плями своєю барвою нагадують веснянки, але не виступають понад тіло і бувають иноді дуже великі, показують ся на руках, ногах і на цілім тілї іменно на плечах а бувають люди, що від тих плям суть як би латчасті, сорокаті. Ми того погляду, що ті плями (котрі бувають від уродженя) суть останки склонности орґанізму по якихсь прародителях темнєї барви складати краспильник скіри в деяких місцях. Той наш здогад можна би хиба тогди провірити, коли би удало ся доказати, що люди з такими плямами, то дійстно мішанці в якімсь може десятім поколїню з батька темної і матери білої барви або на відворот, або людий з північи і полудня. Той сам здогад пояснював би нам також більшу або меншу склонність до веснянок. Але, як кажемо, доказу на сей наш здогад не можемо поставити, а иншого поясненя доси нема. — **Перемишляк**: 1) Вибачте за слово, коли скажемо, що Вас взяла ся пуста робота питати о такі річи, про котрі преці годї публично говорити. О тім можна балакати собі десь при склянцї пива, але не прилюдно в часописи. До сего мусимо ще додати, що Ви видко замало мислячий чоловік, замало знаєте сьвіт і людий, і замало слїдите за всілякими проявами житя, бо в противнім случаю Ви би й сами могли відповісти собі на поставлені нам питаня. — 2) Руских часописий виходить так мало, що годї, щоби аж о них були якісь статистичні публикациї. Та й на що би се кому придало ся? Хиба на то, щоби знати, кілько руских предплатників не платить роками передплати? — (Дальші відповіди пізнійше),

(Просимо присилати питаня лиш на імя редактора **Кирила Кахникевича**, а не присилати анї марок, анї карт кореспонденцийних до відповіди

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодіжи. Ціна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодіж шкільна, але всі, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житеписи і погляду на літературну діяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Чарнецкого, ч. 26.

ВАЖНЕ

для шкіл народних!

Образи сьвяті рисовані на міди (штихи)

	вел. образа	
Мадонна Сикстиньска Рафаіла	58× 75	3 зр.
Мадонна Муріляя . .	58× 75	3 „
Благовіщенє Пр. Д. Мариї .	58× 75	3 „
Христос при кирницї . .	70×100	3 „
Різдво Христове (Рафаіла) .	70×100	3 „

Замовленя приимає:

Адмінїстрация „Народної Часописи“.

що тогди єреї мали би менше покірних слуг, але зато боги мали би більше свобідних і гідних поклонників. А вже найменше могла ти погодити ся з нашим зьвіропоклоньством; але я гадаю, що чей лїпше і достойнїйше для чоловіка віддавати честь сотворителеви в сотворіню як в камінних образах. А до того ще ваші боги підпадають всім людским слабостям, ба, я би був мою королеву дуже нещасливою зробив, як би був хотів так жити, як еллиньский Зевс.

При сих словах король усьміхнув ся, а відтак говорив дальше: А знаєш длячого то так? Еллини люблять передовсїм красну форму; длятого не можуть відлучити тїла, котре уважають за найвеличавійше із всего, що має якусь форму, від душі та й кажуть, що красний дух мусить конче мешкати в краснім тїлї. Тому то й їх боги суть нічим иншим лиш якимись висшими, степенованими людьми, підчас коли ми пізнаємо божество в природї і в собі самих яко безтїлесно дїлаючу силу. Межи тою а чоловіком стоїть зьвіря, котре дїлає не так як ми після букви закона, але після віковічних законів природи. Тамтой закон видумали собі люди, а сї закони завдячують свій початок божеству. А хтож з нас стремить так дуже до свободи, найбільшого добра, як зьвірята? Хтож жиє без науки і проводу так рівномірно з роду в род?

Тут не стало королеви голосу, але незадовго віднискав він єго знову: Чую по собі, що приходить вже конець, длятого досить о сих річах! Нехай же ще мій сину і наслїднику скажу тобі мою послїдну волю! Поступай після того, бо то досьвід говорить до тебе! Але ох, я видів в моїм довгім житю сотки разів, що всї правила житя, які нам подають другі на дорогу, не придають ся до нічого. Ніякий чоловік не повинен збирати досьвід для другого. Лиш власна страта робить обачним, лиш власна наука розумним! Ти вступаєш на престол в дозрілім віці, мій сину, і мав час, роздумати над тим, що добре а що зле, що хосенне а що шкідливе та придивити ся річам всїлякого рода і порівнати їх. Длятого не даю тобі ніяких загальних наук, лиш обмежаю ся на поодинокі ради, котрі можуть тобі придати ся. Даю їх тобі правою рукою, але бою ся, що ти їх будеш приймати лївою.

Передовсїм треба тобі знати, що я в послїдних місяцях мимо моєї слїпоти лиш на око віби зовсїм не зважав па то, що ти робиш і в добрім намірі лишив тобі волю. Родопіс оповідала менї одного разу таку байку єї учителя Езопа: Один подорожний стрітив якогось чоловіка і питає єго, кілько часу єму потреба, щоби зайти до найблизшого міста. — Іди ко, іди! — сказав єму запитаний. — Та бо я хочу знати, коли буду в містї. — Іди-ко, іди! — Подорожний обурений пустив ся дальше і зачав при тім клясти. Коли зробив кілька кроків, крикнув за ним той, котрому він кляв: Треба буде тобі іти годину, щоби зайти до міста. Як же я міг відповісти добре на твоє питане, не видївши як ти ідеш?

Для твого добра запамятав я собі ту байку і мовчки дивив ся, яким способом поступає твоє правлїнє, щоби я відтак міг тобі сказати, чи ти за скоро чи за поволи ідеш. Тепер вже знаю то, чого хотів довідати ся, отже до тих рад додаю тобі ще й таку науку: Слїди сам за всїм! Кождий чоловік, особливо же король, має обовязок переконувати ся сам о всїм, що дотичить тих, о котрих добро він має старати ся. Ти, мій сину, дивиш ся за надто чужими очима, слухаєш за надто чужими ушима, а звертаєш ся за мало до першого жерела. Твої дорадники, єреї, хотять певно добра; але — Нейтготепе, прошу тебе, лиши нас на хвильку самих.

(Дальше буде)

---

[4]) Анахарзіс у Діодора.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI

Ілюстрована часопись для женщин.

БЕЗПЛАТНО

4 томи повісти

Клим. Юноши „Внучок“ — А. Мечника „Ованес Огана“ — К. Лясковского „Зужитий“ — Ст. Аріеля „Улуди“

за кождий чверть рік том

одержать як „ПРЕМІЮ“ передплатники галицкі.

„TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI“ в будучім 1900-тім, а в 42-ім році істнованя буде виходити під тим самим як доси літератским напрямом, з задержанем і на будуче дотеперішного отрудництва в специяльних відділах видавництва.

MODY PARYSKIE

(2.000 рисунків і 12 великих аркушів з кроями і взірцями робіт жіночих) і

GOSPODARSTWO DOMOWE,

завдяки котрим наша часопись независимо від заспокоєня потреб ума образованої женщини, запевнює їй практичну хосенність ствердженої вартости.

Обітниць богатих на слова, заповідань уліпшень і реформ, якими визначують ся більше менше всі проспектові оголошеня, уникали ми доси з принципу. Тим менше могли би ми уживати їх тепер, коли читаюча публика відповіла на проявлений в Tygodnik-у напрям дійстними доказами признаня, становлячими для редакциї цінну заохоту до постійности на обібраній дорозі.

Одинокою обітницею з нашої сторони, а радше сказавши, одиноким зобовязанем, яке приймаємо, єсть стояти і дальше на основі тих пересьвідчень, котрі нині вільно нам вже уважати тревалим звеном між часописию а читателями, а подаючи їм інформациї з проявів дійстного житя, вибирати зпоміж них лише ті, яких вартість і вплив на суспільність власну або чужу признаємо. Ту задачу хочемо виповнити як доси без тіни упереджень, стороничої ненависти і взгляду на личний інтерес.

То всьо, що вільно нам нині сказати о дусї і напрямі нашої праці на будуще.

Не спускаючи з уваги печаливого і безперервного постійного забезпеченя сотрудництва нашої часописи, маємо сказати кілька слів о тім, що ми в відділі белетристики приготовили для „TYGODNIK-A MÓD I POWIEŚCI“ на будуючий рік.

Маєм запевнені праці: *Мариї Родзевичівної*, *Віктора Гомулицкого*, *Володислава Ст. Рей монта*, *Севера (Ігн. Мацїйовского)*, *Володислава Уминьского* і многих инших.

В відділї поезиї звістні читателям пера: *Казимира Глиньского*, *Миріяма*, *Лянґого*, *Ор-Ота* і инших, обіцяли нам свої твори на слідуючий рік.

Розпочинаємо рік 1900 двома творами повістевими:

Волод. Ст. Реймонта
повість п. з.:
І по многих днях. — І по многих літах....

Севера
повість п. з.:
Леґенда.

Услівя передплати разом з премією:

У Львові і Кракові:

Чвертьрічно	1 зр. 80 кр.
Піврічно	3 зр. 60 кр.
Річно	7 зр. 20 кр.

В Галичині з почтовою пересилкою;

Чвертьрічно	2 зр. 20 кр.
Піврічно	4 зр. 40 кр.
Річно	8 зр. 80 кр.

Редактор ЯН СКИВСКИЙ.

Передплату для ЛЬВОВА і ГАЛИЧИНИ приймає, числа оказові і проспекта даром висилає

Головна Аґенция і Експедиция „TYGODNIKA“ у Львові

Пасаж Гавсмана ч. 9 і всї книгарнї і контори письм.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).